

ЧЕРНА ТОРТА

ШАРМЕЙН УИЛКЕРСЪН

ЧЕРНА ТОРТА

Превод от английски
Евелина Банева

ИМАС

2023

Тази книга е художествена измислица. Имената, героите, местата и събитията са плод на авторовото въображение или са интерпретирани свободно. Всяка прилика с действителни места, събития и лица, живи или мъртви, е напълно случайна.

BLACK CAKE

Copyright © 2022 Charmaine Rose Wilkerson-Amendell

ЧЕРНА ТОРТА

Шармейн Уилкерсън

Превод от английски: Евелина Банева

Дизайн на корица: Таня Минчева, Kontur Creative

© Издателска къща „ЕМАС“, 2023.

Всички права запазени!

*На родителите ми.
И на четиримата.*

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

За мен е огромна радост да имам възможността да споделя с вас дебютния си роман. В центъра на сюжета стои едно карибско-британско-американско семейство и се надявам и вие, българските читатели, да оцените универсалността на емоционалното пътешествие на персонажите. Тази книга разказва за семейни тайни, предателства и загуба, но също така за преданост, любов и втори шансове. „Черна торта“ ни показва каква сила носят историте и как разказвачеството обединява хората.

Шармейн Филкертън

ΠΡΟΛΟΓ

∴

ТОГАВА

1965 година

БЕШЕ ДЛЪЖЕН ДА ЗНАЕ, ЧЕ ВСИЧКО ЩЕ СВЪРШИ ТАКА. Трябваше да се досети още в деня, в който онази чернилка, жена му, избяга от вкъщи. Или когато видя как гъщеря му плува в залива, блъскана от бурята. Дори още по-рано – когато родителите му го домъкнаха на този остров и промениха имената си. Сега стоеше на ръба на водата и наблюдаваше как вълните се разбиват в скалите на бяла пяна. Оставаше му само да чака морето да изхвърли на брега тялото на гъщеря му.

Един полицаи му махна да се приближи. Беше момиче. Досега не беше виждал жени полицаи. Тя гържеше събрана на тонка бяла тъкан – булчинската рокля на гъщеря му, изцапана с черни трохи и лилава захарна глазура. Сигурно парчето торта бе паднало на скута ѝ, докато скачаше рязко от масата. В спомена му изплува онзи момент: тракане на чинии, звън от счупено стъкло по покрития с плочки под, нечий вик. Тогава погледна към гъщеря си, но тя беше изчезнала и само атлазените ѝ пантофки се търкаляха на моравата отпред като малки преобърнати лодки.

ПЪРВА
ЧАСТ

∴

СЕГА

2018 година

Т
Я Е ТУК.

Байрън чува да се отваря вратата на асансьора. Първият му порив е да се затича към сестра си и да я припусне в обятията си. Но когато Бени се навежда към него да го прегърне, Байрън я отблъсква, после се обръща и чука на вратата към офиса на адвокатата. Усеща ръката на Бени върху рамото си и се отърсва от нея. Бени застива с отворена уста, но не казва нищо. А и има ли изобщо право да казва *нещо*? Байрън не е виждал Бени от осем години. А ето че сега майка им ги бе напуснала завинаги...

Какво очакваше Бени? Скарването със семейството прерасна в студена война. Всички тези приказки за социално отхвърляне, дискриминация и *тям подобни* нямат никакво значение. Според Байрън с каквито и проблеми да се сблъска човек на този свят, винаги ще се намери някой да прояви разбиране. Още повече, че времената се менят. Наскоро дори прочете статия за хора като Бени.

Хора като Бени.

В статията се казваше, че такива като нея обикновено са обречени на самота. Но от Байрън няма да по-

лучи съчувствие, не. Бенедета Бенет се лиши от този лукс преди години, когато обърна гръб на семейството си, независимо от твърдението си за обратното. Този път поне се появи. Преди шест години в окръг Лос Анджелис Байрън и майка му седяха пред ковчега на баща му в черквата, напразно очаквайки Бени. По-късно Байрън се чудеше дали не е зърнал сестра си на задната седалка на един автомобил, който минаваше през гробището. Всеки момент ще се появи, помисли си тогава той. Но не, от Бени нямаше и следа. Получи от нея само есемес, в който пишеше *Съболезнования*. После мълчание, проточило се с месеци. С години.

От година на година той беше все по-малко сигурен, че Бени е била там в онзи ден и най-вече, че изобщо е имал сестра.

Че някога е имал малка къдрокоса и кръглолика сестричка, която го следваше по петите.

Че го бе окуражавала с викове на националните спортни състезания.

Че когато пое в ръце докторската си диплома, гласът ѝ бе долетял до него от публиката.

Че е имало време, когато *не* се бе чувствал както сега: осиротял и вбесен.

Бени

АДВОКАТЪТ ОТВАРЯ ВРАТАТА И БЕНИ ПЛЪЗВА ПОГЛЕД покрай него, сякаш очаква да види майка си в стаята. Ала сега са само двамата с Байрън, който дори не я поглежда.

Адвокатът говори за някакво писмо, оставено от майка ѝ, но Бени не може да се съсредоточи, защото не сваля очи от брат си. Косата му е прошарена със сиви нишки, които преди ги нямаше. Но защо ли се учудва? Байрън е на четиресет и пет, не на десет. За всичките тези години по-големият ѝ брат нито веднъж не я беше ударил или блъснал, нито дори когато беше малка и се случваше да му се нахвърли и да го ухапе като кученце.

Първият спомен на Бени за Байрън: двамата седят на дивана, тя се е сгушила в него и той ѝ чете книга за приключения. Вече е голям, краката му докосват пода. Байрън млъква за миг, за да разроши косата ѝ, да погръпне ушите и нослето ѝ и да я гъделичка, докато тя се загъхва от смях и примира от щастие.

Писмото

МАЙКАТА ИМ Е ОСТАВИЛА ПИСМО, КАЗВА АДВОКАТЪТ. Името му е господин Мич. Той се обръща към Байрън и Бени така, сякаш ги е познавал цял живот, но Байрън помни, че го е виждал само веднъж досега, когато майка му се нуждаеше от помощ миналата зима след инцидента, за който приятелят му Кейбъл твърдеше, че не било инцидент. Байрън бе придружил майка си до офиса на господин Мич, после се върна да я чака в колата. Седеше вътре и гледеше как по широкия жълтокафяв тротоар няколко хлапаци карат скейтбордове между сградите на два магазина за луксозни стоки, когато на страничното стъкло почука полицаи.

Такива неща се случваха толкова често в съзнателния живот на Байрън, че понякога забравяше да се ядосва. Но в повечето случаи, приближеше ли се полицаи, или патрул спираше колата му, той пропадеше в бездната между два удара на сърцето и чувстваше как кръвта бушува в тялото му – водонеп, който влечеше със себе си вековна история, заплашвайки да изтръгне земята под краката му. Изследванията, книгите, лекциите, стипендиите, които възнамеряваше да учреди – всичко можеше да изчезне за част от секундата заради някакво глупаво недоразумение.

Едва след като полицаят отвори багажника на патрулката и се върна с екземпляр от последната му книга („Може ли да ми дадете автограф?“), на Байрън му хрумна, че ако един мъж седи сам в кола и наблюдава пограсстващи момчета да се пързаят на скейтборд, би събудил основателно подозрение, независимо какъв е цветът на кожата му. Добре, той признаваше, че причината невинна беше, защото е чернокож. Макар в повечето случаи да беше.

– Нека ви предупредя – казва сега господин Мич. – Става въпрос за майка ви. Трябва да сте готови.

Готови ли?

За какво да са готови? Майка им е мъртва.

Неговата майка.

Той не вижда какво по-голямо значение би могло да има всичко от сега нататък.

Би и Би

НА МАСАТА ИМА ПЪЛНА КУТИЯ С ДОКУМЕНТИ С ЕТИКЕТ *Имущество на Елинор Бенет*. Господин Мич изважда от-вътре кафяв плик с почерка на майка им и го слага пред Байрън. Бени придърпва стола си по-близо и се навежда напред, за да го разгледа. Байрън си дърпва ръката, но оставя плика на масата. Мама го е адресирала до *Би и Би* – винаги използваше тези прякори, когато пишеше или говореше на двамата.

Бележките до Би и Би обикновено бяха закрепени върху вратата на хладилника с магнит. *Би и Би, на печката има ориз и грах. Би и Би, надявам се, че сте оставили мръсните си обувки пред вратата. Би и Би, много ми харесаха новите обеци. Благодаря ви!*

Мама ги наричаше Байрън и Бени само когато им говореше поотделно, а когато беше разстроена, наричаше Бени Бенедета.

Бенедета, какво става с бележника ти? Бенедета, не говори с този тон на баща ти! Бенедета, трябва да поговорим.

Бенедета, моля те, върни се у дома.

Господин Мич казва, че майка им е оставила писмо, но основната част от последното ѝ послание е на ау-